

Sygnatura akt VII K 149/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w S. V. Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. w składzie:

Przewodnicząca: SSR Katarzyna Cichocka

Protokolant: Marta Wójcik

po rozpoznaniu w dniach 25 września 2017 roku i 21 listopada 2017 roku sprawy

R. P.

syna E. i W. z domu M.

urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 stycznia 2017 roku o godzinie 22:10 w L. na ulicy (...) po drodze publicznej, w ruchu lądowym kierował samochodem osobowym marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. posiadając 2,36 ‰ alkoholu we krwi,

tj. czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego R. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za przestępstwo to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka jest równa 10 zł (dziesięć złotych);

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kierowania w ruchu lądowym wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary grzywy zalicza okres zatrzymania oskarżonego od dnia 21 stycznia 2017r. od godz. 22:15 do dnia 24 stycznia 2017r. godz. 14:50, uznając ją za uiszczoną w zakresie 6 (sześciu) stawek dziennych;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w punkcie II wyroku środka karnego zalicza okres zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy od dnia 21 stycznia 2017 roku w całości;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł (pięciu tysięcy złotych);

VI. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

sygn. akt VII K 149/17

UZASADNIENIE

Wieczorem 21 stycznia 2017 roku funkcjonariusze Policji P. S. i M. G. pełnili służbę radiowozem oznakowanym na terenie miasta L.. Jadąc ulicą (...) kierowca radiowozu P. S. zauważył jadący za nim samochód marki S. nr rej (...), który poruszał się nierównym torem jazdy. Wzbudziło to u funkcjonariusza podejrzenie, że kierujący może znajdować się w stanie niezdolności do kierowania pojazdem. Wjechał więc w zatoczkę jezdni umożliwiając wyprzedzenie go przez ww. pojazd. W chwili kiedy samochód ten przejeżdżał obok zatoczki, P. S. zauważył, że znajdują się w nim dwie osoby tj. kierowca i mężczyzna na przednim fotelu pasażera. Dalej patrol włączył się do ruchu i jadąc bezpośrednio za ww. pojazdem udał się odpowiednio ulicą (...) i ulicą (...), gdzie sygnałami dźwiękowymi i świetlnymi dano sygnał kierującemu do zatrzymania pojazdu. Kierowca zastosował się do nakazu i zaparkował pojazd na ul. (...) w pobliżu (...). Funkcjonariusze, którzy przez całą drogę od momentu wyprzedzenia radiowozu przez samochód S. jechali za nim, nie tracąc go z pola widzenia, zatrzymali się bezpośrednio za nim, po czym wysiedli z radiowozu i podeszli do ww. samochodu. Tam ujawnili na miejscu kierowcy R. P., a na przednim miejscu pasażera M. P.. W tej samej konfiguracji mężczyźni znajdowali się w pojeździe podczas pokonywania wcześniej opisanej trasy. Po podjęciu wobec nich czynności służbowych, zachowywali się w sposób utrudniający wykonywanie czynności funkcjonariuszom, a R. P. odmówił poddaniu się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Została od niego pobrana próbka krwi, która poddana została badaniu w Laboratorium Kryminalistycznym KWP Policji w S.. W wyniku tego badania stwierdzono, że R. P. miał we krwi 2,36 promila alkoholu.

dowody:

wyjaśnienia R. P. – k. 115v, 33, 68-69, 48v

zeznania świadka M. G. – k. 125v, 11-12,

zeznania świadka P. S. – k. 125, 6-7,

zeznania świadka M. P. – k. 126, 18v.,

wynik badania zawartości alkoholu we krwi oskarżonego – k. 27-27a,

R. P. jest obywatelem polskim. Obecnie ma 47 lat, jest żonaty i ma dwoje dorosłych dzieci pozostających na swoim utrzymaniu. Zdobył wykształcenie zawodowe jako mechanik samochodowy. Obecnie jest bezrobotny utrzymuje się z zasiłku. Poprzednio pracował w charakterze kierowcy. Nie był dotąd karany. W czasie czynu nie miał zniesionej ani znacznie ograniczonej poczytalności.

R. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu podając, że faktycznie spożywał alkohol tego wieczora, lecz dopiero w samochodzie, po jego uprzednim zaparkowaniu na ul. (...). Nie potrafił wytłumaczyć, z jakiego powodu przebywał i pił alkohol w samochodzie zaparkowanym na ulicy sąsiadującej z jego miejscem zamieszkania.

dowody:

wyjaśnienia R. P. – k. 115v, 33, 68-69, 48v

dane osobopoznawcze – k. 34, 70,

opinia sądowo psychiatryczna – k. 74-78,

zaświadczenie od pracodawcy – k. 83-84,

karta karna – k. 104.

Sąd zważył co następuje:

Ustalając stan faktyczny Sąd nie da wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który zaprzeczał swojemu sprawstwu. Prezentowana przez niego linia obrony, zgodnie z którą alkohol spożywał dopiero po zatrzymaniu pojazdu na ulicy (...), stoi w sprzeczności z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Za wiarygodne uznano zaś zeznania P. S. i M. G. – funkcjonariuszy przeprowadzających interwencję. Otóż w sposób spójny, konsekwentny i logiczny opisali oni zdarzenia skutkujące zatrzymaniem pojazdu kierowanego przez oskarżonego. Obaj opisali trasę, jaką się poruszali, a także zgodnie wskazali na przyczynę zainteresowania się ww. pojazdem tj. jego nierówną jazdę. Jednocześnie to P. S. będący kierowcą radiowozu, z oczywistych przyczyn, jak choćby usytuowanie w radiowozie od strony jezdni oraz baczniejszą obserwację innych uczestników ruchu, zaobserwował i odtworzył, że w czasie jak pojazd przejeżdżał koło zatoczki, gdzie stał radiowóz, widział w nim dwóch mężczyzn. Dalej świadkowie zgodnie podali, że samochód ten zaparkował na ulicy (...) wskutek dawanych mu za pomocą sygnałów dźwiękowych i świetlnych sygnałów do zatrzymania. Jednocześnie ww. świadkowie zaznaczyli, że niezwłocznie po zatrzymaniu radiowozu za pojazdem, którego uprzednio nie tracili z pola widzenia, podszli do niego i ujawnili oskarżonego jako kierującego. Zważywszy na późną porę charakteryzującą się małym natężeniem ruchu, Sąd nie miał wątpliwości, że faktycznie funkcjonariusze nie napotkali na trudności z utrzymywaniem stałego kontaktu wzrokowego z pojazdem i poruszeniem się bezpośrednio za nim. Co więcej, funkcjonariusze w sposób logiczny uzasadnili swoje stanowisko, zgodnie z którym pewnym jest, że kierowcą samochodu był R. P.. Podali bowiem, że zatrzymując się za jego pojazdem mieli wzgląd w jego wnętrze oświetlone światłami radiowozu i nie zaobserwowali, aby pasażerowie zamieniali się miejscami. Co więcej, podnieśli dodatkowy niezbity argument na tę okoliczność w postaci gabarytów pojazdu S., które praktycznie uniemożliwiają sprawną zamianę miejsc przez dwóch dorosłych mężczyzn. Zwrócić też należy uwagę, że sam oskarżony nie kwestionował tego, że to o był kierowcą pojazdu w dniu zdarzenia, a jedynie podawał, że prowadził go przed spożyciem alkoholu.

Zeznania M. P. nie przyczyniły się do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, gdyż świadek z powodu znacznego upojenia alkoholowego w dniu zdarzenia, nie potrafił odtworzyć w pamięci, czy do samochodu oskarżonego wsiadł, gdy ten był w ruchu, czy też znajdował się na postoju.

Dla ustalenia stanu nietrzeźwości R. P. w czasie kierowania pojazdem, miarodajny był wynik sprawozdania z badań alkoholu we krwi przeprowadzonych w Laboratorium Kryminalistycznym KWP Policji w S..

Omówiony powyżej materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że R. P. w dniu 21 stycznia 2017 roku w L. na ul. (...) kierował po drodze publicznej w ruchu lądowym samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem 2,36 promila, którym to zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 1 k.k.

W ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony jest osobą dorosłą, poczytalną. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności, które mogłyby wskazywać, iż oskarżony nie zdawał sobie sprawy z bezprawności swoich czynów.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać art. 53 § 1 i 2 k.k. Czyn oskarżonego, choćby ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego należy ocenić jako społecznie szkodliwy w stopniu znacznym. Skala zjawiska prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu, jest obecnie znaczna, a zagrożenie spowodowane tymi przestępstwami wysokie. Za okoliczność przemawiająca na niekorzyść oskarżonego Sąd uznał wysokość jego stanu nietrzeźwości – poziom stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu znacznie przekroczył bowiem próg dopuszczalności. Nadto na niekorzyść oskarżonego przemawia miejsce popełnienia czynu tj. na terenie miasta, gdzie co do zasady ruch pojazdów i pieszych charakteryzuje się znacznym natężeniem. Na korzyść oskarżonego przyjęto jego uprzednią niekaralność.

Tym samym Sąd uznał, iż adekwatną do stopnia winy oskarżonego jak i do społecznej szkodliwości jego czynu będzie kara grzywny w wymiarze 200 stawek po 10 zł każda. Jest to realna i natychmiastowa dolegliwość, pożądana przy tego typu czynach.

Będąc zobligowanym na zasadzie art. 42 § 2 k.k. do orzeczenia wobec oskarżonego, sprawcy występku z art. 178a § 1 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. Taki wymiar środka karnego uzasadniony był stopniem nietrzeźwości kierującego oraz miejscem popełnienia czynu. Jednocześnie Sąd nie dopatrył się żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za uwzględnieniem wniosku oskarżonego i obrońcy o ograniczenie zakazu prowadzenia pojazdów jedynie do pojazdów, dla których wymagane jest prawo jazdy kategorii B. W ocenie Sądu intencją ustawodawcy, jak też rolą środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, było wyeliminowanie osoby, która dopuściła się prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, z ruchu lądowego. Nieuzasadnionym zarówno z punktu widzenia prewencji indywidualnej, jak i generalnej byłaby sytuacja, w której osoba skazana za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości, po ogłoszeniu wyroku skazującego, mogłaby w dalszym ciągu wykonywać zawód kierowcy pojazdów ciężarowych.

Na poczet orzeczonej kary zaliczono okres zatrzymania oskarżonego, a na poczet środka karnego, okres zatrzymania mu prawa jazdy, zgodnie z obligatoryjnym brzmieniem przepisów art. 63 § 1 – 4 k.k.

Również obowiązkowym było orzeczenie świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, które orzeczono na poziomie 5.000 zł.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. Sytuacja materialna oskarżonego nie wskazuje, aby zaistniały okoliczności uzasadniające zwolnienie go od kosztów sądowych albowiem posiada stały dochód